

Богъ отъ бескрайнѣ-тъ си благодать иска само благополучіе-то ни, или подобръ да речемъ, тѣ ненавиждатъ и прѣзиратъ хотѣніе-то и цѣль-тъ му, и искатъ небе-то само и само за свое-то си наслажденіе, а малко ги е грижа за характеръ-тъ, когото иматъ. Но Евангеліе-то ны учи найвече, че главна-та цѣль Божія е да произведе въ насъ промѣненіе на нашъ-тъ характеръ, а не на състояніе-то. Наистинѣ то ся благодарни въ благополучіе-то на свои-тъ людіе, но още повече въ святость-тъ имъ. Така причина-та на Христовы-тъ страданія, говори Писаніе-то, бѣше, *да освяти и очисти църквѣ-тъ си, за да бжде славна безъ осквърненіе, или порокъ, или друго такова, и да бжде свята, и непорочна*, (Ефес. 5; 25—27.) и *да очисти съвѣсти-тъ наши отъ мъртвы-тъ дѣла, за да можемъ да служимъ живому Богу*. (Евр. 9; 14.) Воля-та Божія е *освященіе-то ни*, (1 Солун. 4; 7.) и цѣль-та на избраніе-то е *да бждемъ святи, и непорочни отъ прѣдъ му съ любовь*, (Ефес. 1; 4.) и о-ныңа които бѣхъ нѣкога отчуждени, и врази съ помышленіе-то въ лукавы дѣла, ся примириха чрѣзъ Христовѣ-тъ смърть, за да прѣдстанѣтъ прѣдъ него святи, и непорочни, и неповинни. (Кол. 1; 21, 22.) Тука сичко-то дѣло на избавленіе-то ся прѣдставя, като че главна-та му цѣль е освобожденіе-то чело-вѣческо отъ грѣховно-то порабощеніе, щото да иматъ ревность къмъ добро-то; и що повече може да рече нѣкой за да похвали добры-тъ дѣла?